

gang, havde vi faktisk fundet en del flere oplysninger frem, men jeg fik så at vide, at det måtte vi ikke, fordi de oplysninger stammede fra et fortroligt bilag, og derfor kunne vi ikke citere det, selv om vi end ikke nævnte personens navn. Så det, der står her, er altså kun det, der har været fremme i offentligheden tidligere. Det er jo lidt ærgerligt, for sagen er i virkeligheden langt mere eksotisk, end den fremstår her.

Men der er altså tale om en person, der har 9 – ni – fængselsdomme bag sig, som har begået bankrøveri 7 – syv – gange. Syv gange har vedkommende begået bankrøveri, fået sin dom, udstået straffen og har alligevel ikke kunnet lære det. Den ene gang var røveriet endda begået under udgang.

Altså vedkommende får af kriminalforsorgen lov til at komme ud, og vedkommende går ud og laver et bankrøveri som noget af det allerførste. Vedkommende bruger skarpladte våben, og nu er vedkommende blevet prøveløsladt for fjerde gang; for fjerde gang prøver man at prøveløslade, som det hedder, »idet det vurderes tilrådeligt, da der ikke findes at foreligge risiko for recidiv til ikkebagatelagtig kriminalitet«.

Hvordan kan man i sin naivitet tro, at en person, der har begået syv bankrøverier, vil holde op med det? Spørgsmålet er jo til mange af de ordførere, der har været oppe at sige, at det ikke er nok, at man kun kan blive prøveløsladt én gang, som vi lægger op til i forslaget: Hvor mange gange så? Hvor mange gange flere skal vedkommende have lov til at gå ud og begå meget, meget grov kriminalitet? Hvor mange gange flere skal der til, før de myndigheder, der i dag sidder og vurderer spørgsmålet, begynder at gøre sig bare en lille overvejelse om, hvorvidt vedkommende nu også kan tåle at komme ud i samfundet igen? Jeg må sige for mit vedkommende, at jeg havde sat hælene i for længe, længe siden.

Spørgsmålet om det med at have straftruslen hængende over hovedet var ministeren også inde på i forbindelse med prøveløsladelse, at reststraffen jo står og kan udløses. Jeg har nævnt i min indledning, at den for det første ikke udløses hver gang, og for det andet så udløses den sjældent, og jeg er lige ved at sige aldrig, fuldt ud. Jeg vil godt vove den påstand: aldrig. Hvis der er nogen, der kan komme med et eksempel, så kom med det. Det er min påstand, at det sker aldrig.

Fru Dorte Bennedsen var også inde på alt det her med resocialisering ved prøveløsladelse. Jeg har sagt, jeg er enig i det, jeg mener bare, at vi

kun skal gøre det én gang, for på et eller andet tidspunkt må der jo være noget, der indicerer, at det er meningsløst at blive ved med at prøve at prøveløslade vedkommende.

Fru Anne Bastrup brugte endda ordet unik, sagde, at det er en unik mulighed for at holde kontakt med den prøveløsladte. Ja, ja. Det er jo ikke mere unik, end at vi har tilfælde efter tilfælde, hvor de, der bliver holdt i stram snor, og som man har en unik mulighed for at holde kontakt med, alligevel går ud og begår endda meget grov kriminalitet i prøveløsladelsestiden.

Problemet var så også, sagde fru Anne Bastrup, at de pågældende ikke har noget sted at bo, når de kommer ud, de har ikke nogen lejlighed eller anden form for bolig, og de har heller ikke noget job, når de kommer ud igen. Lad mig gentage, hvad jeg sagde i en kort bemærkning:

Den væsentligste årsag til, at nogle begår så grov kriminalitet, at de får en fængselsstraf og ryger i fængsel, er, at de har mistet ansvaret for deres medmennesker og ansvaret for sig selv, for ellers begår man ikke så grov kriminalitet, og så havner man ikke i fængsel. Når de pågældende mennesker altså med andre ord mangler ansvarsfølelse over for sig selv og deres medmennesker, så giver man dem ikke ansvaret tilbage ved at sørge for, at når de bliver løsladt, så er der en bolig til dem, ved at sørge for, at når de bliver løsladt, så er der et arbejde til dem. Det giver ikke ansvar, tværtimod.

Vi skal netop – og der er jeg så enig – give de pågældende ansvaret tilbage, og det gør man ved at sikre, at afsoningstiden bruges konstruktivt, fornuftigt, fremadrettet, til at kunne leve en kriminalitetsfri tilværelse, at de pågældende påtager sig ansvaret for at finde en bolig, påtager sig ansvaret for at finde et job til den dag, hvor de kommer ud igen. Så får vi rettet de pågældende mennesker op. Men den der med, at de bare bliver aet på kinden, og nu skal samfundet nok løse alle deres problemer, gør kun ondt endnu værre.

Fru Sonja Albrink mente, at det var et noget firkantet og et for ufleksibelt forslag, vi her har fremsat, og det vil jeg godt give fru Sonja Albrink ret i. Det er firkantet, og det er ufleksibelt. Men det er, fordi vi har konstateret, at det fleksible system, der er i dag, og ministeren har nævnt, hvordan det hænger sammen, altså bevirker, at der er nogle, der bliver prøveløsladt i situationer, hvor de ikke burde have været det, og når vi kan konstatere det, må vi stramme op og gøre det mere firkantet, end det er i dag, des-